

Dag 444 – zondag 16 maart

Lagun en Max hebben allebei flink hun blaas gelegeerd buiten. Al denk ik dat Max nooit volledig zijn blaas leegt maar altijd wat op overschot houdt. Je weet nooit waar je eens een vlagje moet achterlaten nietwaar? ;-)

Desondanks hoor ik vanaf een uur of zeven wat zacht gejammer van beneden. Ooo... nog niet jongens, 'mama' is zo moe... Om acht uur houdt Bart het niet meer. Hij trekt naar beneden. Eigenlijk geen slecht gedacht want deze ochtend gaat Max naar huis en ik wil hem vroeg genoeg eten geven zodat hij niet moet ziek worden in de auto. Bart die eerst beneden was, vertelt me dat het Lagun was die aan het jammeren was. Hmm, zou het dan toch hij geweest zijn telkens die voorbij tien dagen die we 's ochtends een klaagzang hoorden afsteken? Ik weet het echt niet. Ik zie bij geen van beiden sporen: geen kwijl in de bench, geen tekenen van stress, allebei zien ze er uitgeslapen en opgewekt uit... geen zorgen maken dus.

Ik verzamel de spullen van Max en breek zijn bench op. Hij begrijpt het niet echt. Lagun ook niet. Maar geen van beiden wijkt van mijn benen. Ik zie Marleen arriveren voordat ze kan aanbellen en ga alvast de deur openen. Max en Lagun, die me allebei trachtten te volgen tot in de gang, staan door de glazen deur mee te kijken. Het duurt eventjes maar dan herkent Max zijn vrouwtje. Kwispel kwispel! Ik ben er zeker van dat Max zich heeft geamuseerd bij ons en al heel snel zijn stress was vergeten maar de liefde van en voor baasje, dat gaat toch boven alles hé.

Het ga je goed Max, we zullen je missen. Nu ja, Bart en ik zeker. Lagun... die kruipt zonder aarzelen in zijn bench. Die heeft allicht wat slaap in te halen.

Maar veel respijt krijgt onze kleine lieverd niet. Tegen de middag worden we verwacht bij Geneviève in Ottignies. Er wacht ons dus een lange rit ... en twee kleine meisjes en een poes...

De driejarige Elina komt meteen hallo zeggen aan Lagun. Liefde op het eerste gezicht! Maar Lagun besteedt niet veel aandacht aan haar. Hij heeft duidelijk de geur van Litchi opgevangen ... Litchi die van op de zetelleuning met een traag heen en weer zwiepende staart ligt toe te kijken. Hm, die is minder enthousiast over ons mormeltje duidelijk. Zou Lagun haar nu nog niet hebben gezien? Hij kijkt wel in haar richting maar blijft kalmpjes staan. En dan valt plots zijn euro! "Daar zit een poes!!!!" Ineens begint hij te sleuren aan de lijn, te jammeren, te protesteren, te blaffen, ... "Sssst vriendje! Soline slaapt nog!" Ik wil hem laten kennismaken met Litchi in de hoop dat hij dan wat zal kalmeren maar daar is de poes het niet mee eens. Ze houdt haar klauw al klaar en het is me duidelijk dat Lagun het kot zal afbreken. Er zit niks anders op dan de twee uit elkaars zicht te halen. Litchi mag buiten in de tuin en het gordijn gaat dicht. Haha, wat dachten wij naïeve tweevoeters nu eigenlijk? Dat het daarmee zou opgelost zijn?! Proest! Litchi vat uitdagend post aan het raam en Lagun tracht zich een weg te staren tot bij de kat. Af en toe vangen ze nog eens een glimp op van elkaar en dat is voldoende om het vuur aan te wakkeren natuurlijk.

Laatste hoop: een verontwaardigde Litchi in de garage stoppen. Daar kan ze niet weg en zit ze uit het zicht. Ocharme... maar het werkt wel.

Alleen... Soline heeft de commotie toch opgevangen en de eenjarige is wakker. Geneviève vermoedt dat haar jongste dochter heel erg bang is van honden. Ik houd Lagun dus nog even aan de lijn. Onze kleine kameraad blijkt al snel een perfect hondje te zijn om kinderen rustig te laten wennen. Hij heeft

maar weinig aandacht voor de meisjes en laat zich makkelijk aaien door hen terwijl hij zijn focus bij de hapjes op tafel houdt. Soline begint al van zelf naar het hondje toe te kruipen en Elina komt tonen dat zij op haar driewieler toch wel veel sneller is dan zo een hond op vier poten. ;-) Binnen de kortste keren zijn we allemaal dikke vriendjes.

Allemaal behalve de kat en de hond... bij wie zou ik daarop kunnen trainen met Lagun?!

's Avonds laat ik mijn lieverd genieten van een heerlijke borstelbeurt. We kammen Max zijn styling-gel helemaal uit Laguns vacht en de lieverd heeft er precies wel deugd van.

Dag 445 – maandag 17 maart

Ik heb mijn kleine blinkieman niet veel meer gehoord gisteravond. Knock-out. Ik denk dat er dan toch iemand blij is dat Max weg is. Alhoewel... Zodra ik hem uit zijn bench laat deze ochtend, zet Lagun het meteen op een zoeken. Hij stormt op de plaats af waar Max zijn bench stond. Snuffel snuffel... Waar is die nu toch? Even buiten gaan inspecteren, snel alle vaste plasplaatsjes van Max gaan bezoedelen... en dan wat zenuwachtig heen en weer lopen in huis. Zou hij de Boxer dan toch missen?

De voorbije weken heb ik Lagun niet meer meegenomen tijdens mijn loopjes omdat hij een dagje heeft gemankt en me toch tot tweemaal toe ferm heeft doen schrikken met een ijzingwekkende kreet van pijn. Hij lijkt me nu prima in orde te zijn maar ik neem geen risico's. Gevolg is natuurlijk wel dat zijn enige positieve associatie met een tuigje weg is. En dat merk ik heel goed wanneer ik zijn Easy Walk wil aandoen. Het gaat opnieuw razendsnel achteruit. Voedsel werkt niet, spel werkt niet, wandelen als beloning werkt niet... wat kan ik nog verzinnen? Ik weet het niet goed maar het wordt dringend voordat alle leiband en tuigjes een heus trauma worden voor Lagun.

Aan het station deze morgen zie ik Lagun nog eens geweldig schrikken. Terwijl hij op zijn gemak het laatste stukje gras op weg naar het perron staat te dopen, komt een meisje met haar valies op wieltjes voorbij. Er scheelt wellicht iets aan de wieltjes want het is een gedonder van jewelste en Lagun springt met zijn vier poten tegelijk de lucht in, staart tussen de poten, oren plat... Maar ik kan hem al even snel terug geruststellen. Mooi zo.

Lagun blijft enorm kalm in de trein en in het bureau deze voormiddag. Als beloning ga ik vanmiddag met hem naar 't stad. Hoewel ik niet zeker ben dat de Nieuwstraat een echte beloning is voor onze jongen. ;-) De duiven op ons pad alleszins wel. Met deze eerste lentedagen zijn ze weer volop aanwezig. De hele stad lijkt wel een duiventil en ik heb alle moeite van de wereld om Laguns aandacht bij mij te houden. Snoepjes doen het hem niet maar zijn piepballetje werkt gelukkig wel nog! Een geruststelling dat er toch nog sterkere prikkels zijn dan die gevleugelde veroveraars.

We worden op ons pad even vergezeld van een dame die Hachiko sponsort. Ze was best benieuwd naar onze vereniging ook maar kende ons nog niet. Tja, voor de buitenwereld moet het hele assistentiehondenwereldje wel 1 pot nat lijken.

Tijd om nog eens wat winkeltjes te doen. We stappen de eerste de beste binnen: de Mango. Al onmiddellijk word ik tegengehouden door een reus van een veiligheidsagent. Hij lijkt mij van een niet zo hondminnende religie te zijn en ja hoor, we hebben prijs: "u mag hier niet binnen mevrouw." Pff, slechte start. Ik leg hem geduldig uit dat Lagun mijn assistentiehond in opleiding is, waarop de man naar de manager stapt. Die kijkt even ons richting uit, slaakt een diepe zucht en zegt dat ze ons wel

moeten toelaten. Hm, ik heb al betere verkooptrucs gezien. We doen de toer van de winkel, met in ons kielzog de veiligheidsagent, en stappen weer naar buiten met een wrange nasmaak van onrecht. Toegang krijgen en echt welkom zijn, dat zijn toch nog steeds twee heel verschillende zaken.

In de Inno zijn we welkom. Daar nemen we onze tijd. Roltrap op, roltrap af, gang in, gang uit... Ja ik waag het er zelfs op om twee lange jurken te passen in een pashokje. Lagun is nu toch zo fraai bezig. Fraai... tot op het kritieke moment waarop ik mijn eigen kleren net heb uitgetrokken en de jurk nog niet aan heb. Dat is natuurlijk het moment waarop Lagun beslist om even onder dat gordijn te piepen... en het bijna opzij te trekken. Non! Stay! Recul! Assis! Stay!... Ik sla ineens mijn hele arsenaal bevelen eruit. Ahum Veerle, je bent al consequenter geweest dan dit. Gelukkig blijft mijn lieverd nu wel geduldig aan mijn zijde.

's Avonds heb ik vergadering met Gerrit. We gaan de stand van zaken van Laguns bevelenkennis overlopen. Het is prachtig weer, Lagun is moe en heeft genoeg uitdaging gehad vandaag... Moto! Bart heeft de late shift dus dat betekent wel dat Lagun enkele uur alleen zal thuis zijn maar ik heb er vertrouwen in. En dat blijkt terecht. Wanneer ik thuiskom, komt een slaapdronken platjasje op me afgestrompeld. Blij maar toch nog niet helemaal wakker. Na zijn wrijfjes kruipt hij zelf spontaan zijn bench in. Ok lieverd, slaapwel.

Ik heb voor jou weer leuke nieuwe opdrachten in petto... Gerrit heeft me opgedragen om echt lui te worden en jou zoveel mogelijk voor me te laten doen. En dan heb jij wel grote pech natuurlijk met zo een lomp baasje dat alles laat vallen...

Dag 446 – dinsdag 18 maart

Laguns vakantie is voorbij. Of begint ze nu net? Ik beslis alles voor hem – zoals het hoort eigenlijk. Je moet wachten aan het open schuifraam naar de tuin lieverd, liggen voor je eten (de oefening die je zo haat), we doen zoveel mogelijk apport-oefeningen en wanneer 's middags mijn ouders passeren met Belle en Zanouche, laat ik je nog wachten aan mijn zijde met de deur naar straat open. Lagun lijkt er wel van te genieten. Hij werkt toch zo graag.

Met de twee dames in huis laat ik hem wel even hond zijn. Belle en Lagun zetten het op een rollebollen en Zanouche loopt al mopperend de tuin af te speuren. Tot ook haar poep plots heel interessant wordt voor onze Romeo. Zanouche is nooit fan geweest van jong geweld Lagun en dat verandert zeker niet met ouder worden. De kleine dappere Beagle met een buikje en 11 jaar op de teller aarzelt niet en springt gezwind de tuintafel op om daar haar toevlucht te zoeken. Lagun begrijpt het duidelijk niet, hij loopt zenuwachtig om de tafel heen en zet het op een blaffen. Lagun, die zoveel groter en atletischer is dan onze bejaarde dame, hij snapt niet hoe je daarboven komt. Of hij beseft maar al te goed dat dat niet hoort...

Dag 447 – woensdag 19 maart

In tegenstelling tot andere ochtenden staat Lagun niet aan het raam te krabben om terug binnen te mogen na zijn ochtendplasje. Meer nog: wanneer na een kwartier mijn euro valt, kan ik de kleine kapoen nergens bespeuren. Huh? Het wordt wel een beetje tijd om te vertrekken en ik roep Lagun op, maar niks... die zal toch niet uit de tuin ontsnapt zijn?! Zelf naar buiten... en om de hoek achter de garage zie ik mijn kleine man: fanatiek aan het speuren in de tuin. Zo heb ik hem nog maar heel zelden gezien. Hij is nu even geen assistentiehond, dat is duidelijk. Nu is hij jachthond. Speurhond.

Jammer dat ik niet meer tijd heb want hij is aanstekelijk in zijn enthousiasme en ik zou wel een portie daarvan kunnen gebruiken vandaag.

Het brengt me wel op een idee. Gerrit heeft me gevraagd om eens na te denken over een superbeloning die ik alleen zou geven bij het tuigje. Misschien kan ik wel iets doen met spuurwerk als hij dat dan toch zo graag doet... maar hoe en wat? Ik noteer het en laat het even bezinken.

Ik sta weer op lomp vandaag. Ik laat mijn badge voor de zoveelste keer vallen en ik sta al halfweg gebukt wanneer ik me Gerrits woorden herinner: lui wezen Veerle, laat Lagun alles voor jou doen. Zo gedacht, zo gedaan: ik recht me terug en vraag aan Lagun om mijn badge te fetch-apporten of hoe zeg je dat op zijn Canisha's? ;-). De lieverd is wat in de war en aarzelt. Ik zie hem bij het geven van het bevel onmiddellijk zoeken naar zijn apportje maar hij heeft niet door dat het die badge is. Hij begrijpt het niet. Ik raap de badge zelf op en geef hem die aan om een paar meter te dragen al wandelend. Dat doet hij netjes. Wanneer we stoppen met stappen, laat hij naar slechte gewoonte het ding uit zijn snoet vallen. "Fetch-apporte" Lagun... en jawel, deze keer raapt hij het ding op van de grond. Joepie, dat zal me veel gebuk besparen! ☺

Even later biedt zich nog een oefenmoment aan. Onze collega Sarah loopt voor ons in de gang naar de keuken en draait zich op tien meter van ons plots om en tracht Lagun bij zich te roepen. Aaaa, hier was ik niet op voorbereid! Prachtig. Sarah heeft thuis een labrador die voor geen meter luistert en vindt het bovennatuurlijk wat Lagun allemaal kan en doet. We zullen haar nog eens een mirakeltje tonen zie. In mijn reflex zeg ik kordaat en net op tijd voordat hij uitbreekt "On y va Lagun" ... en jawel, mijn lieverd blijft aan mijn zijde! 1-0 Veerle-Sarah. :-P

Het kan niet op vandaag, we zitten allebei goed in ons vel. Tijd om de inzet wat te verhogen en ik waag me aan een oefening voedselweigering met Patrick en Sarah. Zij krijgen een lekker koekje – dat ook zij niet mogen oppeuzelen ;-). – en ik bewapen me met een stuk sterk geurende kaas. Ik bereid me al voor op een honderdtal keer "pas toucher" maar deze keer zal ik zelf bijna in mirakels beginnen te geloven. Sarah is eerst aan de beurt, ze presenteert Lagun het koekje. Geen reactie van Lagun. Zou hij het niet door hebben? Ze brengt het wat dichterbij, tot ze het bijna in zijn neus duwt. "Pas toucher Lagun". En onmiddellijk kijkt hij weg van het onaangeroerde koekje en kijkt hij me aan "Wat zei je vrouwtje?" "Ooooo! Dat je een lekker stuk kaas krijgt lieverd!" Op naar Patrick. Patrick's hand komt nog maar naar voren en Lagun gaat al netjes op zijn poep naast me zitten, me flink aankijkend. Wauw. Nog een stukje kaas. Voor de andere viervoetige liefhebbers onder ons: 't was Manchego, heerlijke schapenkaas. ;-)

Het is lang geleden dat Lagun nog eens een echt knabbelbotje heeft gekregen van me. Ik wist niet goed wat: van die kalfshoefjes, dat stinkt zo vreselijk. Van varkensoren krijgt Lagun zelf het sch**t en bullpezen & co, da's nog erger. Maar van een vriendin kreeg ik de tip om stukken hertengewei te bestellen. Die zijn vandaag geleverd en wanneer de kartonnen doos waarin ze verpakt zitten tevoorschijn komt, wordt een niet nader genoemd platjasje helemaal gek. Nochtans... ik vind ze volslagen geurloos. Ze voelen niet vettig aan. Ze zouden ook niet versplinteren en ze gaan lekker lang mee en zouden vol mineralen zitten. Wondersnoepjes? Meestal betekent niet-vettig en volkomen geurloos ook dat onze viervoeters er niks aan vinden natuurlijk maar dat is wel anders met deze lekkernijen. Een heuse delicatessie blijkbaar. Ik denk dat ik Lagun kan leren lezen en schrijven voor zo een stukje gewei. ;-)

Dag 448 – donderdag 20 maart

Het wordt een rustige mooie thuiswerkdag vandaag. Ik hoor of zie Lagun niet en kan me volledig op mijn werk concentreren. Wel loop ik wat te snotteren dus boven even snel een zakdoek halen. Op de trap naar boven hoor ik plots wat gejammer vanuit de verte. Hm, is dat Lagun? Vreemd dat die zou huilen gewoon omdat ik even naar boven ga... wat zou er schelen? En dan begint het me te dagen... ik heb Lagun inderdaad al een hele tijd letterlijk niet meer gezien of gehoord... en die trap, die loopt boven de berging. Even gaan piepen beneden in de berging... haha, de deur is nog niet halfopen of er stormt een verwilderde platjas door mijn benen naar buiten met een blik van "ik dacht dat ik voor eeuwig verloren was vrouwtje! Daar krijg je me noooooit meer binnen!". Ocheer...

We zetten onze missie "Lui" verder vandaag. Ik laat een handdoek vallen. "Laguuuuun"... mijn 'slaafje' komt meteen aangehold. "Ja vrouwtje?" "Kan je die handdoek even voor me oprapen lieverd?" "Ja hoor vrouwtje, onmiddellijk". En hij doet het met zo een enthousiasme dat hij niet merkt dat zijn ene poot nog op de handdoek staat en hij zichzelf bijna onderuit trekt. Rofl!

Lagun doet het goed, alleen lost hij nog net iets te snel.

Dag 449 – vrijdag 21 maart

Gisteren was maar een saaie dag voor Lagun en toch slaapt hij goed. Hij zoekt vanochtend spontaan zijn stukje gewei. Hm, daar kan ik misschien een beloning van maken. Van dat en van die hapjes runderlong die de verkoper gratis in de doos had gestopt. Goede stunt. Zal nog werken ook. Lagun is er dol op. Hij pakt ze zelfs aan terwijl ik zijn tuigje aandoe, waar hij anders stokstijf blijft staan en wacht om een snoep aan te nemen tot ik het tuig heb losgelaten.

Lagun is enorm alert op de bewoners van de nieuwe huisjes aan het station, die hij kan zien van op het perron. Ik zie dat hij op het punt staat om te blaffen maar ik kan hem afleiden. Vreemd is het op zich niet natuurlijk maar toch verbaast het me soms nog; de dingen die geblaf kunnen ontlokken aan mijn kleine man.

Het regent deze ochtend dus ik heb het genoeg om met een natte hond in de trein te reizen. Zo mooi als het gister was, zo vreselijk deze ochtend. Positief is natuurlijk wel dat ik veel plaats krijg in de trein van mijn medereizigers. ☺

Lagun is in zijn spelen vandaag. We spelen/oefenen even de "Tug" terwijl ik in mijn bureaustoel op wiertjes blijf zitten en je ziet dat het hem mateloos motiveert zodra hij merkt dat hij me met stoel en al vooruit trekt. Flinkerd! Dat ze zich maar niet mispakken aan je slanke lijn hé: er zit "poer" achter!

Even later krijg ik een herinnering van waarom ik geen basketbalcarrière heb kunnen uitbouwen: ik gooi mijn lege brikje sojamelk naast de vuilnisbak die ik op mijn bureau had gezet en het belandt op de grond. Mijn mantra speelt opnieuw door mijn hoofd "lui wezen Veerle, lui wezen". "Niet rechtstaan, om het bureau lopen en het brikje oppakken". Neen. In de plaats roepen we Lagun die aan de andere kant van het bureau ligt te soezen. "Lagun, fetch-apportel!". Zonder aarzelen deze keer loopt hij tussen zijn speeltjes door recht naar het brikje dat hij oppikt en me meteen in mijn schoot komt brengen. Pffff, knap! Hij had dus meteen door dat ik dat brikje bedoelde en niet zijn touwtje of bal én hij liet zich niet 'van zijn melk brengen' door de laatste druppels melk die uit het brikje spoten toen hij het in zijn snoet nam. Geweldig hondje toch!

Dag 450 – zaterdag 22 maart

Vandaag is het opnieuw groepstraining van Canisha. Lagun en ik trainen een uurtje vroeger samen met Lambiek en Wendy zodat we tijdens de gewone training met iedereen een koppel kunnen volgen als hulptrainer. Na de successen van de voorbije dagen, zet ik aan vol zelfvertrouwen.

En dat zal nodig blijken. Gerrit heeft verdorie alle punten die ik had aangegeven als zwakke punten verwerkt in de training van vandaag. Allemaal!

We beginnen met de houdingen op afstand. Down en assis gaan redelijk. Maar bij debout komt Lagun steevast naar mij gelopen. En van 'down' naar 'assis', dat lukt zelfs maar moeizaam wanneer ik vlak bij hem sta, laat staan van op afstand. Het biedt me wel wat troost te zien dat ook een ervaren hond zoals Lambiek dat niet perfect onder de knie heeft. Ik moet opnieuw de houdingen erin drillen terwijl ik vlak voor de lieverd sta. Lukt dat weer foutloos, dan vergroten we de afstand opnieuw. Zeker voor 'debout' waarbij ik dicht genoeg zal moeten staan om met een handgebaar te voorkomen dat hij naar me toe stapt. Even later tijdens de groepstraining zal ik zien dat vele honden die 'fout' maken.

Maandag had ik Gerrit aangegeven dat Lagun veel te snel dingen laat vallen uit zijn snoet. Eigenlijk lost hij zodra mijn handen richting zijn kopje vertrekken. Of zodra we stoppen bij een wandeling waarbij hij iets moest dragen. Nochtans, wanneer ik de lieverd vraag om iets op te rapen en het te komen afgeven in mijn schoot, dan doet hij dat zonder fout. Althans dat dacht ik toch. Gerrit wijst me erop dat Lagun het gewoon in mijn schoot laat vallen en dat ik veel te snel anticipeer door mijn handen te brengen waar hij het voorwerp laat vallen. Dju. Dat klopt. Ik wist natuurlijk wel dat het mijn schuld moest zijn dat deze oefening niet goed lukt maar dat ik zoveel fouten maakte... Nu ja, erkenning is al een grote stap nietwaar. Daarna zetten we een grote stap terug, vergeten we even de 'donne' en richten we ons op het dragen van voorwerpen zonder af te geven en vandaar zetten we terug kleine pasjes vooruit waarbij we de tijd dat hij iets in zijn snoet houdt, opdrijven. Puik plan.

De volgende oefening wordt "kruisen". Wendy en ik moeten rakelings langs elkaar stappen. Of beter: rijden. We krijgen elk een rolstoel en kruisen elkaar. Eerst mens aan mens en vervolgens hond aan hond. Lagun doet het uitstekend. Echt, het kon niet beter. Ik vermoed dat dat komt doordat Lagun Lambiek voldoende kent en daardoor zijn aandacht wel even bij mij wil houden. Op straat of in het station zal dat wel een ander verhaal zijn met vreemde honden. Maar goed, ik ben blij met dit succesje tijdens de training.

En het wordt niet ons enige succes: ook de voedselweigering verloopt prima. Met dank aan Sarah en Patrick ongetwijfeld voor de oefening deze week. ☺

Meteen na de training staat er ook nog een spelklasje op Laguns programma. En daarvoor gaan we Duitse herder Maxime eerst oppikken. De twee oefenen alvast wat in de koffer in de auto en na meer dan een uur spelen met 20 andere honden op een wekje vol schapenkeuteltjes, mag ik mijn platte platjas gaan bijeenrapen en naar huis brengen. Uitgeteld.

Dag 451 – zondag 23 maart

Lagun heeft duidelijk wat slaap in te halen. Hij heeft ongetwijfeld nog niet genoeg gedroomd van zijn vele avonturen van gisteren. Dat komt mooi uit want ik heb heel wat computerwerk in te halen.

Pas tegen de namiddag komt onze vriend aangeven dat hij nu wel zin heeft in wat actie. Dat kan je krijgen lieverd. Ik heb even een filmpje bekeken op YouTube over hoe die Easy Walk nu eigenlijk juist moet zitten. Ik vermoed dat hij niet goed is aangemeten en dat dat allesbehalve helpt bij Laguns liefde voor het ding. En ik krijg gelijk. Vooraan zit het ding veel te los en te laag. Het zou wel eens kunnen dat hij daardoor belemmerd is in zijn bewegingen en dat hij daarom bijvoorbeeld niet meer gaat liggen wanneer hij het ding aan heeft en bijvoorbeeld een uur blijft rechtstaan naast me in de Exki zoals ik al eerder had gemerkt.

's Avonds maken we nog een wandeling. Lagun loopt heel erg zenuwachtig om een mij nog onbekende reden. Vogeltjes? Hij snuffelt als een bezetene, danst voor mijn voeten heen en weer... ik word er zelf wat zenuwachtig van. Spring is in the air waarschijnlijk. We houden halt bij Bart zijn moeke. Ook daar vindt hij geen rust. Er moet iets in de lucht hangen.

Tijdens het koken zet ik de kleine zenuwpees aan het werk. En hoe zo een zemelgat beter rustig te krijgen dan met een oefeningetje 'attend' waarbij hij vlak buiten de keuken achter een onzichtbare lijn mag wachten. Ik hoef hem maar een twaalftal keer terug achter de lijn te sturen... ;-)